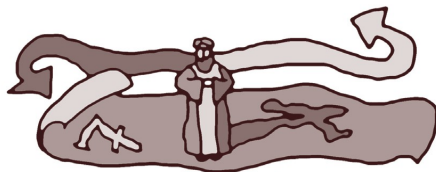

Róma 7 embere

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 7

„Most azonban, miután meghaltunk arra nézve, ami fogva tartott bennünket, megszabadultunk a törvénytől, hogy a Lélek újdonságában szolgáljunk, nem pedig a betű ódonosságában” (Róm 7:6, ÚRK).

Csak kevés olyan fejezet van a Bibliában, ami annyi vitát váltott ki, mint a Római levél 7. fejezete. A szóban forgó kérdésről ezt olvassuk: „Az egész levél egyik legvitatottabb problémája a 14-25. versek értelme. A legfőbb kérdés, hogy vajon egy ilyen heves erkölcsi küzdelem lehet-e önéletrajzi leírás, és ha igen, akkor vajon Pál a megtérése előtti vagy utáni tapasztalatát írja-e le. Az apostol a bűnnel folytatott saját küzdelméről beszél, ez nyilvánvaló szavai egyszerű jelentéséből (vö. 7-11. versek [Ellen G. White: *Jézus-hoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, »A bűnösnek Krisztusra van szüksége« c. fejezetből, 14-15. o.]). Továbbá az is bizonyos, hogy olyan küzdelmet ír le, amelyet többé-kevésbé mindenki átél Isten törvényének elvárásaival szembesülve” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 553. o.).

A bibliakutatók véleménye tehát eltér arra vonatkozóan, hogy Pál a megtérése előtti vagy utáni tapasztalatát írja-e le a Római levél 7. fejezetében. Bármely állásponton legyünk is, a lényeg, hogy Jézus igazsága befedez, és az Ő igazságában tökéletesként állunk Isten előtt, aki megígéri: megszentel, győzelmet ad a bűn felett és „*Fia ábrázatához*” hasonlatossá tesz (Róm 8:29). E fontos pontokat kell tudnunk és tapasztalnunk, miközben igyekszünk az örökkévaló evangéliumot hirdetni „*minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6).

„MEGHALTATOK A TÖRVÉNYNEK”

Pál milyen példával szemlélteti Róm 7:1-6 verseiben az olvasóknak a törvényhez való viszonyát? Mire akar ezzel rámutatni?

Egy kissé bonyolult Pál példája Róm 7:1-6 szakaszában, de a rész figyelmes elemzése segít nyomon követni érvelését.

A levél egészének összefüggésében Pál a Sínai-hegynél felállított istentiszteleti renddel foglalkozik. Amikor a *törvény* kifejezést használja, gyakran erre gondol. Az izraeliták nehezen értették, hogy az egykor Istentől kapott rend a Messiás eljövetelével véget ér. Pálnak azzal a problémával kellett foglalkoznia, hogy a zsidó hívők még nem akarták feladni azt, ami addigi életükben olyan fontos szerepet játszott.

Lényegében az apostol a következő példát mondja: ha egy nő házasságban kötött, a törvény a férjéhez köti, és amíg a férj él, nem élhet más férfival. Férje halála után azonban felszabadul a törvény alól, ami eddig hozzá kötötte (3. vers).

Hogyan alkalmazza Pál a házasság törvényének példáját a judaizmus rendszerére (Róm 7:4-5)?

Amint férje halálakor az asszony felszabadul a törvény alól, úgy a testben való régi élet halála Jézus Krisztus által felszabadítja a zsidókat a törvény alól, amit egészen addig meg kellett tartaniuk, amíg előképeit a Messiás be nem töltötte. A zsidók így már minden kötöttség nélkül „újraházasodhattak.” Szabadon völegényüknek választhatták a feltámadt Messiást, hogy gyümölcsöt teremjenek Istennek. E szemléltetéssel Pál ismét csak arról akarta meggyőzni a zsidókat, hogy bátran elszakadhatnak a régi rendszertől.

Figyelembe véve, amit Pál és a Biblia egésze a Tízparancsolatnak való engedelmségről kijelent, értelmetlen lenne azt állítani, hogy ezzel az apostol a Tízparancsolat hatályon kívül kerülését tanította a zsidó hívőknek. Akik erre hivatkozva érvelnek az erkölcsi törvény érvénytelensége mellett, valójában nem az egész Tízparancsolat, hanem csak a hetedik nap, a szombat eltörlését hangoztatják. Aki Róm 7:4-5 verseit úgy értelmezi, mint ami a szombat érvénytelenítését, illetve annak a vasárnappal való felváltását tanítja, olyan jelentést tulajdonít ennek a résznek, ami Pál szándékával nem egyezett.

A BŰN ÉS A TÖRVÉNY

Ha Pál a Sínai-hegynél adott egész törvényrendszerről beszél, akkor mit kezdünk Róm 7:7 versével, ami a Tízparancsolat egy konkrét tételét említi? Vajon nem cáfolja ez a tegnapi tanulmány álláspontját, miszerint nem a Tízparancsolat eltörlésére utalt? A válasz: Nem! Észben kell tartanunk, hogy Pálnál a *törvény* kifejezés a Sínai-hegynél adott *egész* rendszerre vonatkozik, ami magában foglalja ugyan az erkölcsi törvényt, de semmiképpen nem korlátozódik arra. Érvelése során az apostol tehát nyugodtan idézhet belőle, mint ahogy a zsidó törvényrendszer bármely más részéből is. Krisztus halálával ugyan a rendszer érvényét veszítette, ám ez nem jelentette az erkölcsi törvény eltörlését is, ami létezett már a Sínai előtt és érvényben maradt a Golgota után is.

Mit mond Pál a törvény és a bűn viszonyáról Róm 7:8-11 verseiben?

Isten kijelentette magát a zsidóknak, és részletesen kifejtette, hogy az erkölcsi, a polgári, a ceremóniális és az egészségügyi kérdéseket illetően mi jó és mi rossz. Azt is elmondta, hogy a különböző parancsolatok megszegésének mi a büntetése. A bűn Isten kinyilatkoztatott akaratának áthágása – ezt a meghatározást találjuk itt. Pál úgy érvel, hogy nem tudta volna: bűn kívánni, ha erről a „törvény” nem világosítja fel. Isten kinyilatkoztatott akaratának áthágása bűn, tehát aki nem ismeri a kinyilatkoztatott akaratot, nem tudja, hogy bűnt követ el. A kinyilatkoztatott akaratot megismerve az ember felismeri saját bűnösségét is, valamint azt, hogy a halál kárhoztatása alatt áll, és ebben az értelemben meghal. Érvelésével Pál itt és ebben az egész szakaszban arra akarja rávezetni a zsidókat – akik a „törvényt” tisztelik –, hogy meglássák Krisztusban a törvény beteljesedését. Megmutatja, hogy bár a törvény szükséges, feladata korlátozott. Isten azt akarta, hogy a törvény rámutasson a megváltás szükségességére, nem a megváltás elérésének eszközéül szánta.

„Pál apostol saját tapasztalatát említve egy fontos igazságra világít rá a megtérés munkájával kapcsolatban. Azt mondja: *»Én pedig éltem régen a törvény nélkül«* – nem érzett kárhoztatást; *»de ama parancsolatnak eljövetelevel«* – amikor Isten törvénye hatott a lelkiismeretére, *»felelevenedék a bűn, én pedig meghalék«*. Akkor meglátta, hogy bűnös, akit az isteni törvény elítél. Figyeljük meg, hogy nem a törvény, hanem Pál az, aki meghalt” (Elen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1076. o.).

Milyen értelemben „haltunk meg” a törvény előtt? Ezek szerint mit tett értünk Jézus azzal, hogy új életet kínál fel nekünk?

A SZENT TÖRVÉNY

Hogyan értsük Róm 7:12 versét az eddig tárgyaltak tükrében?

A zsidók tisztelték a törvényt, ezért Pál minden lehetőséget megragad annak magasztalására. A törvény jó arra, amire Isten szánta, de nem végezheti el azt, amire nem rendeltetett, a bűntől való megváltást. Ehhez Jézusra van szükségünk, mert a törvény – legyen az a zsidó rendszer egésze vagy konkrétan az erkölcsi törvény – nem válthat meg. Erre csak Jézus és az Ő igazsága képes, amiben hit által részesülünk.

Mit okol Pál a „halál” állapotáért, és mit ment fel? Miért fontos ez a megkülönböztetés (Róm 7:13)?

Ebben a versben az apostol a lehető legjobb értelemben beszél a „törvényről”. A bűnt, nem pedig a törvényt hibáztatja rettentő bűnösségéért, vagyis a „*minden kívánság*” (8. vers) tettéért. A törvény – a magatartás isteni mércéje – önmagában jó, de Pált mint bűnöst kárhozza.

Miért mutathatta a törvény olyannyira bűnösnek Pált (Róm 7:14-15)?

Pálnak – testi ember lévén – Krisztusra volt szüksége. Csak Jézus Krisztus képes megszabadítani a kárhóztól (Róm 8:1). Egyedül Jézus Krisztus menthette ki Pált a bűn rabságából. Az apostol úgy beszél önmagáról, mint aki „*bűn alá [van] rekesztve*”. Mivel a bűn szolgája, nincs szabadsága, nem csinálhatja azt, amit akar. Bár igyekszik azt tenni, amire a törvény készíti, csakhogy a bűn nem engedi. Az apostol ezzel a példával akarta bemutatni a zsidóknak, hogy szükségük van a Messiásra. Már korábban kifejtette, hogy csak kegyelem alatt lehetséges a győzelem (Róm 6:14). Ugyanezt a gondolatot hangsúlyozza a Római levél 7. fejezetében. A „törvény” alatt élni annyi, mint a bűn, vagyis egy könyörtelen úr szolgálatában állni.

Tapasztalatunk szerint hogyan kerül az ember a bűn fogságába? Próbáltunk már játszani a bűnnel, azt gondolva, hogy uralkodhatunk rajta, amíg egy kegyetlen és könyörtelen zsarnok hatalma alatt nem találtuk magunkat? Ilyen az élet! Miért annyira fontos tehát átadni magunkat Jézusnak és naponta meghalni az énünknek?

A RÓMAI LEVÉL 7. FEJEZETÉNEK EMBERE

„Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn” (Róm 7:16-17). Milyen küzdelmet tárnak elénk ezek a versek?

A törvényt tükörként használva, a Szentlélek meggyőzi az embert: Isten rosszallását váltja ki, ha nem tesz eleget a törvény követelményeinek. Amikor pedig a bűnös erőfeszítéseket tesz a törvény követelményeinek betartására, azt mutatja be, hogy a törvényt jónak látja.

Melyik korábbi kijelentését hangsúlyozza itt újra Pál (Róm 7:18-20)?

A Szentlélek gyakran úgy ébreszti rá az embert, milyen nagy szüksége van Krisztusra, hogy a „régí szövetséghez” hasonlítható tapasztalaton vezeti át. Ellen G. White a következőképpen írja le Izrael esetét: „A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni, és ezért merték kijelenteni: »Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk« (2Móz 24:7)... Csak néhány hét telt el, és máris megszegték Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 331-332. o.).

Sajnos a keresztyények közül sokan elmulasztják naponként odaszánni magukat Krisztusnak – bár vonakodnak ezt beismerni –, és valójában a bűnt szolgálják. Azzal nyugtatják magukat, hogy igazából a megszentelődés folyamatát élik, és még hosszú út áll előttük. Így ahelyett, hogy felismert bűneiket Krisztus elé vinnék és tőle kérnék a győzelmet felettük, a Római levél 7. Fejezetével takaróznak, ami szerintük azt tanítja, hogy lehetetlenség jót tenni. Pedig a fejezet valójában azt állítja, hogy akkor lehetetlen jót tenni, ha az ember a bűn szolgálja, Jézus Krisztusban viszont lehetséges a győzelem!

Sikerül győzelmet aratni énünk és a bűn felett, ahogy Krisztus megígérte? Ha nem, vajon miért nem? Milyen rossz döntéseket hozunk mi magunk?

SZABADULÁS A HALÁLTÓL

Átéltél már a Róm 7:21-23 verseiben leírtakhoz hasonló küzdelmet, talán keresztényként is?

Ebben az igeszakaszban Pál a tagjaiban (a testében) lévő törvényt a bűn törvényével azonosítja. „*Testemmel – mondja Pál – a bűn törvényének szolgállok*” (Róm 7:25). A bűn szolgálata és a törvényének való engedelmesség azonban halált hoz. Éppen ezért találóan nevezte testét, ami a bűnt szolgálta, „*e halál*” testének.

Az elme törvénye Isten törvénye, az Ő akaratának kinyilatkoztatása. Pál a Szentlélek meggyőzése alatt egyetértett a törvénnyel. Az elméjében eltökélte, hogy betartja, de amikor a megvalósítással próbálkozott, kudarcot vallott, mert a teste a bűnt akarta. Ki nem élt már át ilyen küzdelmet? Értelmünkkel tudjuk, hogy mit akarunk, de a testünk egészen mást követel.

Hogyan szabadulhatunk meg ebből a nehéz helyzetből? Róm 7:24-25

A „*hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által*” csodálatos betetőző kifejezés után egyesek nem értik, Pál miért tér ismét vissza a lélek küzdelmére, amiből már nyilván kiszabadult. Vannak, akik a hálakitörést amolyan beszúrt, zárójeles felkiáltásnak vélik, ami szerintük természetyszerűleg követi a „*kicsoda szabadít meg?*” felkiáltást. Úgy gondolják, Pál ebben a versben összegzi az előzőekben mondottakat, és mielőtt még rátérne a dicsőséges szabadulás részletezésére (Róma 8), ismételten bevallja, milyen küzdelmet vív a bűn hatalma ellen.

Mások szerint Pálnál az „*én*” kifejezés azt jelenti, hogy „magamra utalva, Krisztus nélkül”. Bárhogy értelmezzük is Róm 7:24-25 verseit, egy dolgot fontos megjegyeznünk: Krisztus nélkül, magunkra hagyatva tehetetlenek vagyunk a bűnnel szemben. Krisztussal, Krisztusban azonban új életünk van, és noha az *én* állandóan felerősödik, nekünk szólnak a győzelem ígéretei, ha igényt tartunk rájuk! Más nem lélegezhet vagy tüsszenthet helyettünk, hasonlóképpen azt sem döntheti el helyettünk senki, hogy átadjuk-e magunkat Krisztusnak. Erről csak mi magunk határozhatunk. Nincs más módja a győzelemnek, amire Jézusban ígéretet kaptunk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Pál szeretné, ha testvérei felismernék, hogy a bűnbocsátó Megváltó hatalmas dicsősége adott jelentőséget az egész zsidó vallási rendszernek. Azt is szeretné megértetni velük, hogy amikor Krisztus eljött a földre és az ember áldozataként meghalt, akkor az előkép találkozott a valósággal.

Miután Krisztus bűnért való áldozatként meghalt a kereszten, a ceremonális törvény nem lehetett többé érvényben, noha addig kapcsolódott az erkölcsi törvényhez, és dicsőséges is volt. Isten pecsétje nyugodott a törvény egészén, ami az Úr szentségét és igazságát fejezte ki. Ha pedig az árnyék-szolgálat dicsőséges volt, mennyivel inkább dicsőségesnek kellett lennie annak a valóságban, amikor Krisztus eljött, hogy életadó, megszentelő Lelkét árássa a hívőkre” (Ellen G. White magyarázatai, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1095. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

„Róm 7:25 versében így ír az apostol: *»Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálok.«* Ez az egészben a legvilágosabb szakasz, amiből megtudjuk, hogy egy és ugyanaz a (hívő) személy egyszerre szolgál Isten törvényének és a bűn törvényének. *Megigazult, ugyanakkor mégis bűnös (simul iustus est et peccat)*. Mert nem ezt mondja: *»Az elmém Isten törvényének szolgál«,* és azt sem, hogy *»A testem a bűn törvényének szolgál«,* hanem ezt: *»én«.* Vagyis egy és ugyanaz az ember kettős szolgátságban van. Hálát ad Istennek, mert az Ő törvényét szolgálja, ugyanakkor irgalomért könyörög, mivel a bűn törvényének szolgál. Azt viszont senki nem állíthatja egy testi (*megettérten*) emberről, hogy Isten törvényének szolgál. Az apostol mintha így tanítana: *Látjátok, úgy van, ahogyan korábban is mondtam. A szentek (hívők) bűnösök is, miközben igazak. Azért igazak, mert hisznek Krisztusban, befedezi őket igazsága, amit Isten nekik tulajdonít. Ezzel együtt bűnösök, hiszen nem tesznek eleget a törvénynek és továbbra is vannak bűnös vágyaik. Hasonlóak a beteghez, akit kezel az orvos. Valóban betegek, de remélnek, és már kezdenek jobban lenni, gyógyítják őket. Kezdek visszanyerni az egészségüket. Ezek a betegek akkor kerülnek a legnagyobb veszélybe, ha öntelten gyógyultnak mondják magukat, mert visszaesnek és még rosszabb lesz az állapotuk (mint korábban volt)»* (Martin Luther: *Commentary on Romans*. 114-115. o.). Egyetértünk Luther gondolataival? A csoportban indokoljuk meg a válaszukat!

OPAU SZKI ZSUZSA:

BÉKESSÉGEM

A szívemben élő Jézus
tengereket, dübörgő óceánokat
csendesít le – minden este.
A szívemben élő Jézus
megtanít engem élni,
a pillanatokot röptükben elragadni.
Megtanít arra, hogyan mondjak
tüzes valóságot – szelíden,
nem bánkódva és nem háborogva.
Kerekre nyitott nyílt szemekkel nézni
hazug szemekbe,
a nyugalom győzelmével,
amikor máskor már rég
a földhöz dobáltam magamat.
Ő az a Jézus,
a szívemben élő Krisztus,
aki poklok őrvjögő tüzében is
hoz békességet,
és életté teszi az életet.